

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. KUOK 86614/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 27/2006 - 201,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Správní řízení

Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2006, č. j. KUOK 86614/2006 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 19. 7. 2006, č. j. 2006/10172/SP - MUZB, jímž nebyla žalobci přiznána dávka sociální péče.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po rekapitulaci obsahu správního spisu a průběhu správního řízení uvedl, že žalobce si odmítá zvýšit svůj příjem vlastním přičiněním v podobě uplatnění nároku na dávku důchodového pojištění, proto není sociálně potřebný ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti"). Žalovaný dále konstatoval, že přes výše uvedené by žalobce nemohl být považován za sociálně potřebného v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o sociální potřebnosti, neboť naplňuje znaky okruhu osob, které jsou podle tohoto ustanovení zákona o sociální potřebnosti považovány za ty, kteří nejsou sociálně potřební. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce odmítal se správními orgány spolupracovat a že tudíž neosvědčil rozhodné skutečnosti pro posouzení jeho žádosti. Ve vztahu k námitce ohledně rozhodování vyloučenými osobami žalovaný uvedl, že usneseními ze dne 12. 6. 2006 a 29. 6. 2006 bylo o námitkách rozhodnuto tak, že žalobcem vyjmenované osoby nejsou z projednávání věci vyloučeny. Ve vztahu k žalobcem dovozovanému zatajení důkazů prvoinstančním orgánem žalovaný zkonstatoval, že k těmto předloženým důkazům se orgán prvního stupně sice nevyjádřil, ale že naopak podporují závěry o tom, že žalobce není osobou sociálně potřebnou. Žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu ve správním řízení ustanovit účastníkovi advokáta, resp. že to není podle správního řádu možné, neboť správní orgán může osobě ustanovit pouze opatrovníka v zákonem specifikovaných případech. Orgán prvního stupně tedy vedl správní řízení správně, nedopustil se pochybení a umožnil žalobci uplatnit jeho procesní práva, která však tento podle žalovaného nevyužil.

II.
Řízení před Krajským soudem v Ostravě

Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil téměř nečitelnou žalobou ze dne 21. 8. 2006, ve které poukazoval na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno vyloučenými orgány. Správní orgány přes jeho žádost neustanovily žalobci zástupce. Žalobce namítal, že žalovaný mu nezákonně od roku 2003 odmítá poskytnutí pomoci v hmotné nouzi a nezabývá se jeho situací. Závěry žalovaného ve vztahu ke své osobě považoval žalobce za lživé. Žalobce žádal o ustanovení advokáta - JUDr. Tomáše Sokola.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 1. 11. 2006, č. j. 38 Cad 27/2006 - 8, přerušil řízení do doby pravomocného ukončení řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost ze dne 16. 11. 2006, kterou Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou odmítl usnesením ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 Ads 126/2006 - 21.

Usnesením ze dne 17. 12. 2007, č. j. 38 Cad 27/2006 - 30, Krajský soud v Ostravě rozhodl o pokračování v řízení, neboť v mezidobí bylo řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům pravomocně ukončeno.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 14. 1. 2008, ve kterém rekapituloval průběh předmětného správního řízení a uvedl, že si žalobce odmítal zvýšit příjem vlastním přičiněním uplatněním nároku na dávku důchodového pojištění. Žalobce navíc spadal do okruhu osob vymezených v ustanovení § 3 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, které zákon nepovažuje za sociálně potřebné. Žalovaný dále shledával podstatu problému v tom, že žalobce se správními orgány odmítá spolupracovat. O žalobcových námitkách vůči úředním osobám působícím na orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto pravomocně usneseními ze dne 12. 6. 2006 a 29. 6. 2006 (doručenými před vydáním prvostupňového rozhodnutí) tak, že Bc. Z. M. a Z. D. nebyly z projednávání věci vyloučeny. Žalovaný přezkoumal postup orgánu prvního stupně a neshledal v něm jakékoli pochybení.

Usnesením ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 27/2006 - 40, byl stěžovateli ustanoven zástupce JUDr. Milan Janíček, advokát. Proti ustanovení zástupce podal žalobce kasační stížnost ze dne 30. 4. 2008, kterou Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 Ads 77/2008 - 76.

Podáním ze dne 29. 12. 2008 žalobce žádal o zrušení ustanovení zástupce JUDr. Milana Janíčka a ustanovení zástupce JUDr. Víta Vohánky; Krajský soud v Ostravě této žádosti usnesením ze dne 13. 1. 2009, č. j. 38 Cad 27/2006 - 81, nevyhověl. I proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost ze dne 23. 1. 2008, kterou Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 25. 3. 2009, č. j. 6 Ads 34/2009 - 94.

Podáním ze dne 20. 4. 2009 žalobce opětovně žádal o zrušení ustanovení zástupce JUDr. Milana Janíčka a ustanovení jiného advokáta; Krajský soud v Ostravě proto usnesením ze dne 2. 7. 2009, č. j. 38 Cad 27/2006 - 103, zprostil JUDr. Milana Janíčka povinnosti zastupovat žalobce, ve výroku II. tohoto usnesení rozhodl o tom, že žalobci se jiný advokát neustanovuje. Proti výroku II. podal žalobce další kasační stížnost ze dne 28. 7. 2009, jež byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro neodstranění vad usnesením ze dne 18. 11. 2009, č. j. 6 Ads 158/2009 - 129.

Dalším podáním ze dne 21. 12. 2009 žalobce žádal o ustanovení zástupce Mgr. Františka Drlíka.

Usnesením ze dne 23. 4. 2010, č. j. 38 Cad 27/2006 - 141, Krajský soud v Ostravě vyzval žalobce k odstranění vad žaloby ze dne 21. 8. 2006 tak, aby uvedl žalobní body, navrhl důkazní prostředky, jichž se dovolává, a učinil návrh výroku rozsudku.

Usnesením ze dne 23. 4. 2010, č. j. 38 Cad 27/2006 - 144, Krajský soud v Ostravě přiznal advokátu JUDr. Milanu Janíčkovi odměnu za zastupování žalobce. I proti tomuto usnesení žalobce brojil kasační stížností ze dne 11. 5. 2010. Podáním ze dne 4. 8. 2010 žalobce vznesl námitku podjatosti vůči soudci Nejvyššího správního soudu Mgr. Ondřeji Mrákotovi, o které rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 8. 2010, č. j. Nao 70/2010 - 177, tak, že Mgr. Ondřej Mrákota není vyloučen z projednávané věci. O samotné

kasační stížnosti žalobce ze dne 11. 5. 2010 rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Ads 61/2010 - 183, tak, že ji jako nepřípustnou odmítl.

Krajský soud v Ostravě nařídil ve věci jednání na 30. 11. 2010, přičemž žalobce byl o nařízení jednání vyrozuměn dne 19. 11. 2010. Podáním ze dne 19. 11. 2010 žalobce žádal o odročení nařízeného jednání, neboť ve věci jedná podle jeho názoru vyloučený soudce. Z jednání se omluvil i zástupce žalovaného.

Krajský soud v Ostravě o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 27/2006 - 201, tak, že ji jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění krajský soud popsal průběh správního řízení a uvedl, že pro přiznání dávky podle zákona o sociální potřebnosti bylo nutné splnit jím předvídané podmínky, neboť dávky podle zákona o sociální potřebnosti mohou být dle názoru krajského soudu poskytnuty tehdy, pokud tíživou životní situaci osoby nelze řešit jiným způsobem včetně vlastního přičinění dotčené osoby. V posuzovaném případě bylo dle krajského soudu prokázáno, že žalobce svou životní situaci mohl řešit jiným způsobem, a to uplatněním částečného invalidního důchodu, na nějž mu vznikl nárok. Žalobce navíc přes výzvu správního orgánu svou majetkovou situaci nedoložil a se správními orgány řádně nespolupracoval. Správní orgány za této situace vyvodily dle krajského soudu správný závěr v tom smyslu, že žalobci nelze přiznat dávku podle zákona o sociální potřebnosti.

III.
Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 38 Cad 27/2006 - 201 ze dne 30. 11. 2010 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 20. 12. 2010, neboť rozsudek byl podle jeho názoru vydán vyloučeným soudcem, navíc je nedostatečně odůvodněn, přičemž dehonestuje osobu stěžovatele. Stěžovatel nedal souhlas k neveřejnému jednání, čímž krajský soud porušil Ústavu a Listinu základní práv a svobod. Krajský soud měl dle blíženi nerozvedeného přesvědčení stěžovatele porušit podmínky řízení. Soud měl stěžovateli zakázat pracovat a odepřel mu právo na zabezpečení při neschopnosti v práci. Podle stěžovatele není zřejmé, s kým soud jedná - se stěžovatelem nebo s jeho kosterními pozůstatky. Stěžovatel napadal také to, že o dané věci rozhodl soudce, který je zaměstnancem žalovaného. Stěžovatel v neposlední řadě poukazoval na zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, a dovozoval, že na základě tohoto předpisu je v jeho případě rozhodující soudce zločinec.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2011, č. j. 38 Cad 27/2006 - 224, byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. František Drlík, advokát. Výrokem II. tohoto usnesení byl stěžovatel prostřednictvím svého ustanoveného zástupce vyzván k odstranění vad kasační stížnosti.

Podáními ze dne 16. 5. 2011 se stěžovatel domáhal opravy usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2011, č. j. 38 Cad 27/2006 - 224, v tom směru, že pobírá osobní kapesné. Stěžovatel dále poukázal na to, že došlo k falšování jeho podpisů, listin, veřejných listin a že se domáhá svých nároků dle nařízení vlády k provedení zákona č. 198/1993 Sb.

Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce doplnil kasační stížnost podáním ze dne 7. 6. 2011, ve kterém uvedl, že podává kasační stížnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Podle jeho názoru se krajský soud neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu, neboť krajský soud zrušil prvotní žalobu z roku 2003, čímž se mělo správní řízení navrátit do řízení před orgánem prvního stupně. Stěžovatel byl přesvědčen, že došlo k falšování jeho podpisů a veřejných listin vztahujících se k jeho osobě. Rozhodující soudkyně byla součástí zločinného spolčení zaměřeného vůči stěžovateli. Stěžovatel proto uplatňoval své nároky podle nařízení vlády k provedení zákona č. 198/1993 Sb. Rozsudek byl vydán neveřejně vyloučeným soudcem, ačkoli k tomu stěžovatel nedal souhlas. Rozsudek dle přesvědčení stěžovatele pouze opisuje předcházející rozhodnutí téhož soudu, přičemž tato řízení nebyla dle stěžovatele v rozporu s ustanovením § 39 odst. 1, § 64 s. ř. s. a ustanovení § 83 odst. 1, 2 písm. d) a § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), spojena do jednoho řízení. Krajský soud porušil stěžovatelova práva garantovaná čl. 96 odst. 2 Ústavy, čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel dále dovozoval, že veškerá rozhodnutí správního soudů týkající se jeho nouze jsou nicotná.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 15. 8. 2011, ve kterém uvedl, že soud nejednal v neveřejném zasedání; z ústního jednání byl pořízení protokol. Žalobci nebylo odepřeno ve věci jednat, soudem byl řádně předvolán a svou neúčast nijak neomluvil. Soud neporušil zákon ani předpis vyšší právní síly. Žalovaný se domníval, že soud byl obsazen správně, neboť Nejvyšší správní soud v obdobných věcech rozhodování vyloučeným soudcem neshledal. Žalovaný se dovolával ustanovení čl. 30 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je provedení práva na pomoc v hmotné nouzi svěřeno zákonu, který žalovaný správně aplikoval. Stěžovateli nebylo dle žalovaného bráněno v uplatnění práva na přezkum správního rozhodnutí. Námitku stěžovatele týkající se porušení podmínek řízení žalovaný shledal jako nedůvodnou a nepodloženou. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Podáním ze dne 12. 10. 2011 stěžovatel uplatnil námitku podjatosti směřující vůči členům 6. senátu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud o této námitce podjatosti rozhodl usnesením ze dne 8. 11. 2011, č. j. Nao 83/2011 - 250, tak, že soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Milada Tomková, JUDr. Bohuslav Hnízdil a JUDr.

Kateřina Šimáčková nejsou z projednávání a rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 6 Ads 134/2011 vyloučeni.

V.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Stěžovatel sice podřadil důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b, c), d) a ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel blíže ji nerozvedl, proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu z tohoto důvodu nepřezkoumal (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). Dovolával-li se stěžovatel ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., je aplikace tohoto ustanovení nepřípadná, neboť toto ustanovení nezakládá stížnostní důvod, ale upravuje pouze přípustnost opakované kasační stížnosti. Jak bylo výše podrobně rozepsáno, Nejvyšší správní soud v předmětné věci opakovaně rozhodoval, ale to pouze o kasačních stížnostech směřujících vůči procesním rozhodnutím krajského soudu. Nejvyšší správní soud tudíž ještě neměl možnost vyjádřit se k meritornímu posouzení věci učiněným Krajským soudem v Ostravě.

Nejvyšší správní soud za této situace přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti s přihlédnutím k vadám, které musí Nejvyšší správní soud zkoumat ex offo, podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; vedly ho k tomu následující úvahy:

Nejvyšší správní soud nejprve důrazně upozorňuje stěžovatele na to, že jeho argumentace uplatněná v kasační stížnosti se velmi přibližuje k hranici chování, jež je v demokratické společnosti nepřípustné nejen vůči orgánům veřejné moci, ale i v běžném styku mezi obyvateli. Bezdůvodné hrubé napadání druhé osoby včetně představitelů soudní moci není v demokratické společnosti přípustné; takto vystupující osoba si musí být vědoma negativních důsledků svého chování. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel má jako každý právo na to, aby si proti postupu soudní moci stěžoval, aby hájil svá procesní práva v souladu s příslušnými procesními předpisy a využíval opravné prostředky. Logickou součástí podání opravného prostředku je to, že dotčená osoba s určitým rozhodnutím nesouhlasí; pokud by se s ním vnitřně ztotožnila, tak by proti němu nebrojila. Vyjádření tohoto nesouhlasu se však musí dít slušnými prostředky, mezi něž v žádném případě nepatří napadání soudců a soudního orgánu. Slova typu „hulvátský justiční bulvár, odůvodněné bludy, paranoidní rozhodnutí, soudci vytvořili zločinné spolčení zaměřené vůči stěžovateli, justiční zločinci“ do podání zcela zjevně nepatří a stěžovatel by se jich měl napříště vyvarovat. Bude-li stěžovatelova vulgarita a agresivita narůstat, je nutné jej upozornit na ustanovení § 44 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „*Tomu, kdo*

neuposlechne výzvy soudu nebo učiní urážlivé podání či přednes (zvýrazněno soudem), *může být usnesením uložena jako pořádkové opatření pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, která je příjmem státního rozpočtu. Pokuta může být uložena i opakovaně a může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta.*" Nelze také odhlédnout od případných trestněprávních souvislostí (např. trestný čin křivého obvinění podle ustanovení § 345 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, trestný čin zasahování do nezávislosti soudu podle ustanovení § 335 trestního zákoníku, trestný čin pohrdání soudem podle ustanovení § 336 trestního zákoníku).

Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek je zmatečný, bludný, lživý a že je opsán z předcházejících rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku sp. zn. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. 12. 2003 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny."

V případě napadeného rozhodnutí se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci. To, že Krajský soud v Ostravě podle stěžovatele opisuje odůvodnění svých předcházejících rozhodnutí, je

pro naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) irelevantní, neboť možná pouhá formulační blízkost jednotlivých odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ještě nepředstavuje jinou vadu ve smyslu citovaného ustanovení. Ze své vlastní rozhodovací činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že stěžovatel uvádí v jednotlivých řízeních obdobné žalobní body; v takovém případě však nelze Krajskému soudu v Ostravě klást k tíži, že se k těmto námitkám vyjadřuje obdobně, když je shledává vzhledem k jednotlivým napadeným správním rozhodnutím za nedůvodné.

Stejnou námitkou by navíc stěžovatel mohl rozporovat i jednotlivá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť jeho kasační stížnosti vytýkají Krajskému soudu v Ostravě totožná pochybení. Není v možnostech jakéhokoli soudu vytvářet stále nová odůvodnění reagující na totožná (a podle názoru Nejvyššího správního soudu většinou i nedůvodná) údajná pochybení krajského soudu, zvláště když ke dni rozhodování Nejvyššího správního soudu je nebo byl stěžovatel účastníkem přibližně 470 řízení před Nejvyšším správním soudem.

Údajné opisování předcházejících rozhodnutí krajským soudem za jinou vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledává; tato vada by totiž dle výslovné dikce ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. musela způsobit nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59), což se dle názoru zdejšího soudu nestalo. Pouhé subjektivní a urážlivé hodnocení stěžovatele ohledně zmatečnosti, bludnosti, paranoidní schizofrenie odůvodnění napadeného rozsudku k naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepostačuje.

Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování ve věci vyloučeným soudcem. V nyní souzené věci sice Nejvyšší správní soud v průběhu řízení před krajským soudem nerozhodoval o podjatosti soudkyně JUDr. Bohuslavy Drahošové, přesto tuto námitku uplatněnou až v kasační stížnosti shledává nedůvodnou.

Stěžovatel totiž ve své kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní skutečnosti ve smyslu ustanovení § 8 s. ř. s. zpochybňující nepodjatost této soudkyně a pouze brojí proti jím zvolenému postupu v předmětném řízení a způsobu odůvodnění napadeného rozhodnutí (jež považuje za bludné, lživé, zmatečné a paranoidní), což dle ustanovení § 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nepředstavuje důvod k vyloučení soudkyně. Údajné „opisování“ předcházejících rozhodnutí, s nímž se stěžovatel nemůže obsahově ztotožnit, také neodůvodňuje vyloučení této soudkyně, neboť tímto stěžovatel opět brojí proti jejímu postupu v předmětném řízení.

Důvodem vyloučení soudce podle ustanovení § 8 odst. 1 věta druhá s. ř. s. je sice to, že se soudce podílel na rozhodování v předchozím soudním řízení, toto ustanovení však míří na situace, kdy dotyčný soudce nejprve rozhodoval ve věci u prvostupňového soudu a následně by rozhodoval o opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v předcházejícím řízení (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18). Vyloučen však není ten soudce prvostupňového soudu, kterému byla věc vrácena z důvodu vyhovění opravnému prostředku (zde kasační stížnosti) podaným účastníkem řízení. Argumentace stěžovatele ohledně vyloučení soudců Krajského soudu v Ostravě z důvodu jejich opakovaného rozhodování ve věci (byť se navíc z větší části netýká předmětného řízení) proto není důvodná. Jak totiž poznamenal Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. Nao 48/2009 - 162 ze dne 22. 7. 2009 *„[d]řívější rozhodování soudců, které se autoritativně vyslovilo k právům a povinnostem žalobkyně, nezpůsobuje jejich podjatost, jakkoli mohlo být pro žalobkyni nepříznivé. Právě v rozhodovací činnosti soudce se projevuje jeho nezávislost, a nesouhlas žalobkyně s právními závěry, které soudce dříve vyslovil, je při hodnocení otázek podjatosti nevýznamný. Zpochybňovat rozhodnutí soudu jistě lze; k tomu však slouží opravné prostředky (jsou-li přípustné), event. ústavní stížnost, nikoli námitka podjatosti“.*

Poukaz stěžovatele na to, že soudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová je vyloučená, neboť je údajně zaměstnankyní žalovaného, není přiléhavý. Stěžovatel se totiž mýlí v tom, že by soudkyně byla zaměstnankyní žalovaného. Právní vztah soudce upravený zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, se váže ke státu - k České republice. Účastníkem předmětného řízení (žalovaným) ale nebyla Česká republika, nýbrž Krajský úřad Olomouckého kraje coby orgán územního samosprávného celku, ke kterému soudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová nemá žádný pracovněprávní vztah. I kdyby žalovaným v posuzovaném případě byl Krajský soud v Ostravě, sama tato skutečnost ještě nedokládá, že by příslušný soudce byl z projednávání případu vyloučený pro podjatost - srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že soudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová je vyloučena na základě toho, že ji zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů, měl označit za zločince. Důvodem pro vyloučení soudce podle ustanovení § 8 s. ř. s. mohou být pouze skutečnosti dokládající, že se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Takovýmito skutečnosti rozhodně nemůže v nyní posuzovaném případě být to, že zákonodárce přijal v roce 1993 právní předpis, kterým se obecně snažil napravit křivdy způsobené komunistickým režimem a vyrovnat se s „komunistickou minulostí“. Právním předpisem navíc nikdo nemůže být uznán vinným ze spáchání trestného činu, jak nesprávně dovozuje stěžovatel, neboť o tom může rozhodnout pouze soud po provedení příslušného řízení - čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy - čl. 10, čl. 96 odst. 2 - a Listiny základních práv a svobod - čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1, 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohledávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud přitakává stěžovateli v tom, že ústavní pořádek České republiky zakotvuje právo účastníků řízení na ústní a veřejné jednání před soudem. Jeho provedení na zákonné úrovni pak představuje ustanovení § 49 s. ř. s. Toto právo však nemůže být vykládáno tak, že pokud se účastník řízení k soudem nařízenému jednání nedostaví, je nutné rozhodnutí soudu vydané při takovémto veřejném jednání zrušit pro nezákonnost s odůvodněním, že bylo vydáno „neveřejně“ (jak nesprávně dovozuje stěžovatel). Jednání soudu se totiž nestává neveřejným z toho důvodu, že se k němu strana řízení (zde stěžovatel) nedostaví.

Z ustanovení § 50 s. ř. s. vyplývá, že nařízené jednání může být odročeno, ale to pouze z důležitých důvodů. Důležitým důvodem pro odročení jednání však není pouhé podání žádosti o odročení jednání s odůvodněním, že ve věci mají jednat vyloučení soudci (podle stěžovatelova podání ze dne 19. 11. 2010). Těmito důvody pro odročení mohou být pouze závažné faktické okolnosti na straně účastníka řízení, které mu brání fyzické účasti na předmětném jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli nebylo bráněno v přístupu k soudu a v možnosti překládat zde své návrhy; tato práva jsou mu garantována ústavním pořádkem České republiky a Krajský soud v Ostravě tato práva stěžovateli poskytl. Pokud však stěžovatel těchto práv nehodlá řádným způsobem využít, spolupracovat se soudem a není ochoten se k jednání dostavit, přičemž tento přístup odůvodňuje zástupnými a lichými důvody, nelze toto klást k tíži jakékoli soudní instituce.

Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Snáší-li stěžovatel dále námitky dovolávající se porušení podmínek řízení ze strany krajského soudu, Nejvyšší správní soud ani tomuto nemůže přisvědčit. Řízení vedená

před Krajským soudem v Ostravě měla (nebo stále mají) za svůj předmět odlišná rozhodnutí žalovaného či jiných správních orgánů, tudíž vedení řízení v jedné věci nebránilo provádění řízení o žalobě proti jinému rozhodnutí téhož žalovaného. Argumentace stěžovatele ustanoveními § 82 odst. 1, § 83 odst. 1, 2 písm. d) o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 103 o. s. ř. je proto nesprávná. Pokud Krajský soud v Ostravě neseznal důvod pro spojení jednotlivých žalob proti různým rozhodnutím žalovaného podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s., nelze mu toto klást k tíži a dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z dikce ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. navíc vyplývá, že spojení věci záleží na úvaze předsedy senátu, který při svém rozhodování zejm. zvažuje charakter jednotlivých rozhodnutí správního orgánu.

Pokud v posuzovaném případě Krajský soud v Ostravě seznal, že není vhodné spojit jednotlivá řízení proti různým správním rozhodnutím žalovaného (patrně z důvodu odlišnosti skutkového a právního stavu příslušné věci), nelze na základě toho dovozovat vadu řízení odůvodňující zrušení jeho rozhodnutí.

Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K argumentaci stěžovatele v tom směru, že blížeji nespecifikovaný soud zakázal stěžovateli pracovat a odepřel mu právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze i právo na zabezpečení při neschopnosti k práci, nelze přihlížet, neboť nepředstavují relevantní důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 s. ř. s., protože nemají základ v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 27/2006 - 201. Kasační stížností se stěžovatel nemůže domáhat toho, aby Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě zkoumal, zdali mu blížeji nespecifikovaný soud zakázal pracovat nebo zda mu odepřel právo na zabezpečení. Řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. má sloužit k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajského soudu, nikoli k určení toho, zda mu nespecifikovaný soud zakázal pracovat a odepřel mu právo na zabezpečení.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, nemají pravomoc zakázat stěžovateli pracovat či odepřít mu právo na zabezpečení.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že z napadeného rozsudku není zřejmé, s kým soud jedná, Nejvyšší správní soud musí poznamenat, že krajský soud se v předmětném řízení neměl vyjádřit k tomu, zda jedná s „kosterními pozůstatky stěžovatele“, ale zda je rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. KUOK 86614/2006, v souladu se zákonem či nikoli. Procesní stranou v řízení podle s. ř. s. nemohou být „kosterní pozůstatky stěžovatele“; proto, pokud by stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem zemřel, tj. ztratil by procesní subjektivitu, musel by krajský soud takovouto situaci procesním způsobem vyřešit; a to rozhodnutím o procesním nástupnictví, event. odmítnutím žaloby.

Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Dovozuje-li stěžoval, že došlo k falšování jeho podpisů, listin a veřejných listin, nemůže Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti k tomuto ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout, neboť tyto nové skutečnosti měl a mohl stěžoval uplatnit již v řízení před krajským soudem. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že argumentace stěžovatele je naprosto obecná a nekonkrétní, nelze z ní tudíž poznat, které podpisy či listiny (ať už veřejné nebo soukromé) měly být zfalšovány a jak toto údajné zfalšování ovlivnilo zákonnost a správnost rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nemůže přitakat argumentaci stěžovatele, který se dovolává nároku dle nařízení vlády k provedení zákona č. 198/1993 Sb., neboť zákon o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu či jeho prováděcí nařízení nebyly správními orgány ani krajským soudem ve věci správně vůbec použity, protože nedopadají na stěžovatelovu situaci - posouzení toho, zda byl sociálně potřebným a zda měl nárok na dávku sociální péče.

Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Stěžovatelova námitka ohledně toho, že se krajský soud neřídil pokyny Nejvyššího správního soudu a že věc se nachází v režimu správního řízení u správního orgánu I. stupně, není důvodná. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno žádostí stěžovatele ze dne 5. 6. 2006; krajský soud proto nemohl předcházející správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému orgánu, neboť žádná předcházející správní rozhodnutí neexistují. Krajský soud se nemohl neřídit pokyny Nejvyššího správního soudu, neboť ten se k meritu věci (k zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného), jak bylo výše vysvětleno ve vztahu k aplikaci ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., doposud nevyjadřoval.

Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

Protože Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy, neboť jejich pomocí by dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nemohlo být prokázáno, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné či nesprávné. Stěžovatel se totiž domáhá provedení důkazních prostředků dokládajících jeho údajné pronásledování orgány veřejné moci, nikoli toho, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné nebo nesprávné.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost je nedůvodná a jakou takovou ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, důchodového zabezpečení, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nelze přiznat právo na náhradu řízení, na které by měl jinak nárok podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

Protože stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2011, č. j. 38 Cad 27/2006 - 224, ustanoven zástupce, Mgr. František Drlík, advokát, Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 6. 2011. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 500 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Skutečnost, že ustanovený zástupce doplnil kasační stížnost, pak Nejvyšší správní soud vzal jako prokazující okolnost, že se podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky uskutečnila první porada s klientem, a to i přes to, že ustanovený advokát sám tuto okolnost Nejvyššímu správnímu soudu nedoložil. Dohromady tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 1600 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu